

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Tingets Dagsorden for dette Møde.

Uden for Dagsordenen skal jeg give Ordet til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, der vil forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Munch-Petersen): Jeg skal dermed paa Det kommunistiske Partis Vegne fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i tidligere Lov om Forsørgelse af militære Invalidere og saadannes efterladte i de sønderjyske Landsdele.*

Forleden Dag fremsatte det ærede Medlem Hr. A. Svensson paa Det konservative Folkepartis Vegne et Forslag om Nedsættelse af et Udvalg til at udarbejde Saneringsforslag for Sønderjylland, og i sin Forelæggelsestale beskæftigede han sig særlig med de erhvervsdrivende i Sønderjylland, som efter hans Opfattelse maatte hjælpes paa forskellig Maade, hvorfor dette Udvalg maatte nedsættes. Det er naturligvis rigtigt, at der findes mange smaa erhvervsdrivende, som maa hjælpes, og at dette i særlig Grad gælder i Sønderjylland, men der findes ogsaa andre Befolkningslag i Sønderjylland, som det er nødvendigt at gøre noget for. Som et saadant Befolkningslag, som specielt findes i Sønderjylland, kan nævnes Krigsinvaliderne og Krigsenkerne.

Krigsinvaliderne er jo Folk, som har ofret deres Førlighed for det saakaldte Fædreland, men det viser sig altid, at Fædrelandet vel har kunnet bruge dem under Krigen, men bagefter bryder Fædrelandet sig ikke saa stort om disse Invalidere, hvad enten det drejer sig om deres oprindelige Fædreland, eller de, som disse Krigsinvalidere, er overgaaet til et andet Fædreland. Understøttelsen er temmelig lav for mange af Krigsinvaliderne, og selv efter den Ændring, der skete ved Loven i 1932, er Satserne, især for Enkeunderstøttelserne, saa lave, at det er ganske umuligt at eksistere for disse Understøttelser.

Dertil kommer, at det er meget vanskeligt for Invaliderne og Enkerne at faa deres Ret, idet der vel findes visse Instanser til Afgørelse af disse Spørgsmaal, nemlig et Invalidenævnet i Sønderborg og Invalideraadet her i København, men disse Instanser maa betragtes som administrative Instanser underordnet Statens Administration, og i deres praktiske Virksomhed tager de stadig

Hensyn til Statens Finanser og afslaa derfor en Række Andragender, som maa anses for berettigede. De raadspørger ligeledes visse Læger, især de statsanerkendte og ofte statsansatte Læger, og disse Lægers Skøn falder saaledes ud, at Invaliderne i en Række Tilfælde langt fra kan være tilfredse med de trufne Afgørelser. Især har der været en meget stor Utilfredshed over for Overlæge Overgaard med Hensyn til det Skøn, han har afgivet i en Række Tilfælde om, hvorvidt man var berettiget til Invalideunderstøttelse eller ej, og om hvilken Grad af Invaliditet den paagældende maatte betragtes at have.

Det er i og for sig ogsaa et Brud paa den Aftale, som er truffet med Tyskland, naar man lader Spørgsmaalene vedrørende Krigsinvaliditet afgøre af rent administrative Instanser, idet det er fastlagt i denne Aftale, at det skulde være en Domstol, som afgjorde saadanne Spørgsmaal. Nu kan naturligvis den danske Stat stille sig paa samme reaktionære Standpunkt som Bismarck i sin Tid gjorde med Hensyn til Art. 5 i Prag-Freden, idet han sagde, at den Aftale kun var en Aftale, som gjaldt mellem Tyskland og Østrig-Ungarn, og ingen Aftale, som kom Befolkningen i Sønderjylland ved. Den danske Stat kan stille sig paa samme reaktionære Standpunkt, at Aftalen vedrørende Krigsinvaliderne kun gælder Forholdet mellem den tyske og den danske Stat, men at Krigsinvaliderne selv ikke er berettiget til at rejse Krav paa Grundlag af denne Aftale; men det vilde i hvert Fald ikke se godt ud, hvis man stillede sig paa dette formelle Standpunkt.

Men bortset fra det formelle er det naturligt, at saadanne Spørgsmaal afgøres af Instanser, som ingen indirekte eller direkte økonomisk Interesse har i Spørgsmaalet, og som altsaa ikke paa nogen Maade er afhængige af Statens Administration og derfor vil føle sig foranlediget til at tage Hensyn til, at denne Stat stadig er ude i Sparebestræbelser.

Der findes da ogsaa en Række Tilfælde, hvor man maa fastslaa, at de Afgørelser, som er truffet af Invalidenævnet og godkendt af Invalideraadet, er forkerte, er Overgreb mod Invaliderne. Man stiller forskellige Teorier op, f. Eks. Tilvænnings-teorien, hvorefter man skulde kunne vænne sig til sin Invaliditet paa forskellige Omraader, hvorved der altsaa skulde være Grund til at nedsætte vedkommende Invaliditetsgrad, altsaa den Grad af Invaliditet, hvori Manden er berøvet sin Erhvervsvej, efterhaanden som vedkommende havde væn-